

FRESH TO ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ L

Ο Κυριάκος Αθανασιάδης απαντά στο Νέο Ερωτηματολόγιο του L By Literature |

May 11, 2017

Σε ποιο έργο της παγκόσμιας λογοτεχνίας θα θέλατε να είχατε ζήσει;

Δεδομένου ότι μου αρέσουν κυρίως τα έργα του Φανταστικού, λογικά θα έπρεπε να επιλέξω ένα από αυτά, αλλά δεν γίνεται καθώς τα περισσότερα είναι τρόμου και δυστοπίες, οπότε κανείς δεν θα ήθελε να ζει στους κόσμους τους. Με φαντάζομαι να ζω στο Ίνσμουθ του Λάβκραφτ, ας πούμε — φρίκη. Δεν ξέρω, ίσως στο «Γυρίστε τον γαλαξία με οτοστόπ», που έχει αν μη τι άλλο πλάκα. Ή στο κατάστρωμα του Άλμπατρος, στον «Ροβήρο τον Κατακτητή» του Βερν.

Με ποια από τα αντικείμενα που βρίσκονται πάνω στο γραφείο σας διατηρείτε μια φετιχιστική σχέση; Με το τασάκι μου. Εντάξει, και με την κούπα τού νες, αλλά με το τασάκι κυρίως. Ίσως και με το μικρό βουνό από σκουπίδια που υψώνεται κάθε ημέρα δίπλα μου, από χαρτιά κουζίνας, περιτυλίγματα κ.τ.π. Με αυτά τα τρία.

Λαμβάνετε υπόψη σας τις κριτικές ή θεωρείτε ότι οι κριτικοί είναι ευνούχοι που μιλούν για την ερωτική πράξη; Εντάξει, το δεύτερο δεν ισχύει, αλλά η κουβέντα για την κριτική είναι πολύ-πολύ μεγάλη, και παμπάλαια, αρχαία. Ακούμε τους κριτικούς, όλοι μας, όταν μας επαινούν, και δεν τους ακούμε όταν μας ψέγουν. Όχι εγώ, ξαναλέω — όλοι. Έτσι πάει αυτό. Και καλά κάνει. Η κριτική απευθύνεται ούτως ή άλλως στους αναγνώστες των κριτικών, δηλαδή στους αναγνώστες των εφημερίδων, των περιοδικών και των blog, όχι στους συγγραφείς, αυτό έλειπε.

Μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις ή η σωστή λέξη είναι χιλιάδες εικόνες;

Γενικά στη ζωή μου δεν αλλάζω απόψεις, είμαι ο ίδιος όπως παλιά. Δεν υπερηφανεύομαι φανερά για αυτό, καθώς κάποιος θα μου έλεγε πως απλώς εμμένω

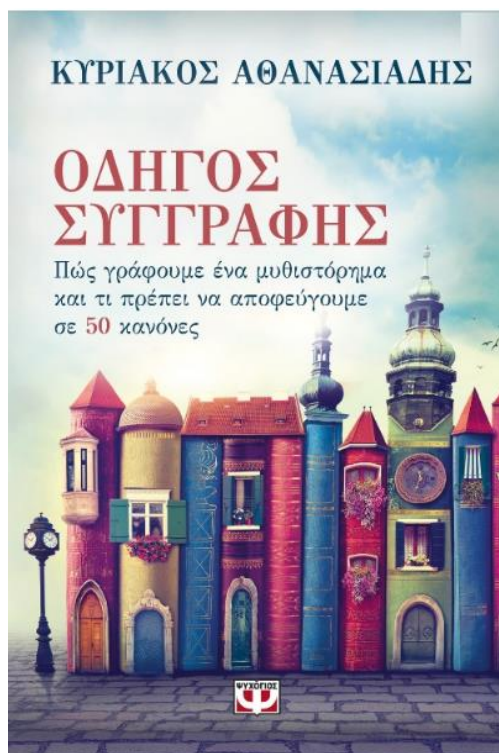
στις ίδιες λανθασμένες απόψεις, πως δεν εξελίσσομαι και δεν ωριμάζω. Εν πάση περιπτώσει, σε κάποια πράγματα άλλαξα. Στα είκοσί μου, στο πρώτο μου βιβλίο, είχα γράψει για μία λέξη που, αφ' ης στιγμής έμπαινε στη σωστή σειρά ανάμεσα σε πέντ' -έξι άλλες ταπεινές, θα δημιουργούσε αμέσως ένα αριστούργημα. Αν υποθέσουμε ότι το πίστευα αυτό (που δεν ισχύει), τώρα πια δεν το πιστεύω καθόλου, και δεν θα έγραφα εκείνο το διήγημα. Ένα βιβλίο γράφεται από μια χούφτα λέξεις, ταπεινές και χιλιοειπωμένες. Σημασία έχει ο μύθος, η ιστορία, η πλοκή, η δράση, οι διάλογοι, οι ήρωες, οι χαρακτήρες, το πλαίσιο, η ατμόσφαιρα: όλα αυτά φτιάχνονται με απλά υλικά, όχι με λεξάρες. Δεν ισχύει το ίδιο με τις εικόνες. Σαν φανατικός των κόμικς (όχι της ζωγραφικής: των κόμιξ) είμαι με την αλήθεια: μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις.

Ποιον συγγραφέα θα χαστουκίζατε δημοσίως και ποιον θα φιλούσατε;

Δεν θα χαστούκιζα, δα, κανέναν. Ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο; Να φιλήσω, πάλι, δεν ξέρω. Δεν είμαι τέτοιος τύπος. Με ποια φράση δεν θα μπορούσατε ποτέ να ξεκινήσετε ένα έργο σας; Δεν έχω ιδέα. Αν και με αυτή τη φράση ανετότατα θα άρχιζα ένα βιβλίο: «Δεν έχω ιδέα». Αν ήσασταν ένα σημείο στίξης, ποιο θα ήταν αυτό; Η παρενθετική παύλα, ή «μπάρα», καθώς γράφω διαρκώς με δευτερεύουσες προτάσεις. Είμαι ο #1 ειδικός σε αυτό, ασυζητητί. Συνεχίστε τη φράση: Μου λείπει...Μου λείπει... ένα ράθυμο κυριακάτικο πρωί σε ένα ωραίο καφέ.

Ποιο είναι το μεγαλύτερο ψέμα που σας έχουν πει;

Δεν μου έχουν πει σημαντικά ψέματα.

Πότε θα γράψετε την αυτοβιογραφία σας;

Λογικά η απάντηση είναι, «Σε όλα μου τα βιβλία γράφω για εμένα, όλη η λογοτεχνία είναι μεταμφιεσμένα ημερολόγια» κ.ο.κ., αλλά εγώ θα απαντήσω αλλιώς και με ειλικρίνεια: στα εβδομήντα μου.

Ο Κυριάκος Αθανασιάδης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1963. Από τα 23 ως τα 46 του έζησε στην Αθήνα, και μετά επέστρεψε στη γενέτειρά του. Εργάστηκε πολλά χρόνια στα βιβλία — πάνω από τριάντα: διορθωτής, επιμελητής, αναγνώστης, στέλεχος εκδοτικού οίκου. Πλέον είναι full time writer, και χαίρεται για αυτό.

Read more at: <http://www.literature.gr/>